ב"ה | גיליון 740
ערב שבת קדש
פרשת צו תשפ"ה

אוצר הנפש

** *		
19:43	18:25	י-ם
19:45	18:49	ת"א
19:46	18:37	חיפה
19:44	18:48	ב"ש

עלון שבועי בענייני תורת הנפש ותיקון המדות משיעורי **הרב יצחק גינזבורג** שליט"א

אוצר הפרשה

מועט מחזיק את המרובה

"וְאֵת כָּל הָעֵדָה הַקְהֵל אֶל פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד", מפרש רש"י "זה אחד מן המקומות שהחזיק מועט את המרובה" – כל עם ישראל 'נדחסו' במקום קטן (חצר המשכן כולה היתה בגודל 50 על 100 אמה, ובדי להכניס בתוכה 600,000 איש צריך שיעמדו 120 אנשים בכל אמה מרובעת...).

"מועט מחזיק את המרובה" הוא סוד אהבת ישראל: כאשר יהודים אוהבים זה את זה, הם יכולים להתכנס יחד במקום קטן ביותר, כדברי חז"ל על איש ואשה האוהבים זה את זה שיכולים לשכב על להב הסיף. והרמז היפה בגימטריא: **"כל העדה הקהל אל פתח אהל מועד"** = **מועט מחזיק את המרובה** = **אהבת ישראל**!

נעמיק עוד: יש אהבת ישראל ויש אהבת ה'. **אהבת ה'** שלנו היא בלי גבול, "ואהבת את ה' אלהיך [שהוא בלי גבול כלל] בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאדך [מעבר לגבולות שלך]". **אהבת ישראל** היא לכאורה דבר מוגבל, "ואהבת לרעך כמוך", הוא מוגבל ואתה מוגבל... אבל באמת בתוך החבר שלך יש משהו לא מוגבל, ה' נמצא בתוכו – מתגלה באהבת ה' שבקרבו – וכאשר אתה אוהב אותו לגמרי האהבה הזו כוללת את הבלי גבול שבתוכו, מועט מחזיק את המרובה. זהו סוד הפסוק השלם "ואהבת לרעך כמוך אני ה'" – אני ה' נמצא בתוך כל יהודי, וכשאתה אוהב אותו אתה אוהב אותי, כמו שרומזת גם הגימטריא: **ואהבת לרעך כמוך אני הוי'** = **ואהבת את הוי' אלהיך**!

(מתוך "מבחר שיעורי התבוננות" ט')

אוצר הסיפור

חומרה על טבעית בפסח

כל שנה לקראת חג הפסח הרבי הרש"ב חדש עוד חומרה ועוד חומרה, ופעם אחת חדש שלא אוכל יותר סוכר.

הרבי הרש"ב בקש קובית סוכר אחת, והוא שבר אותה לשתים והוציא ממנה חיטה

סוכר היה פעם בקוביות, כמו שיש גם היום, מחשש חמץ. מגדולי החסידים, שגם היה גדול ביראת-שמים שלו, היה בעצמו יצרן סוכר.

הוא הביא לרבי סוכר משלו, באמירה שאני אחראי עליו אני עשיתי אותו מתחילה ועד סוף, ואין לגביו שום חשש בעולם. אז הרבי הרש"ב בקש קובית סוכר אחת, והוא שבר אותה לשתים והוציא ממנה חיטה.

אותו חסיד לא אמר שזה נברא לכבוד הרבי – כנראה רק הוריד את ראשו והלך בבושה הביתה.

(מתוך ספר "סיפורי צדיקים")

אוצר קצר

"קבלת פני משיח" או 'יש אלקים בעולם'

הרבי אומר שהדבר האחרון שנשאר לנו לעשות כדי להביא את הגאולה לעם ישראל הוא **"קבלת פני משיח"**. אם היו שואלים אותי, הייתי חייב לומר את האמת שלי – ודווקא כבה להיות נאמן לרבי, "משה אמת ותורתו אמת" – שלעניות דעתי כל שליח חב"ד, וכל יהודי שרוצה להיות שליח של הקב"ה, לא משנה באיזו גישה, צריך בעיקר לצעוק את המשפט של אברהם אבינו, **'יש אלקים בעולם'**. בתודעה של העולם, נראה שפחות חסר משיח, ויותר חסר לדעת, להרגיש, אלקים בעולם.

איך אני יכול להגיד משהו שעלול להשמע באזני מאן דהו כשונה מדברי הרבי שלי, שהוא הנשיא של כל הדור? "מתוך שיודעים שהוא אמתי... לא כזבו בו" – **אני בטוח שכאשר אני נאמן לאמת שלי אני מתחבר לנקודת האמת של הרבי**, מגלה את נשיאת ההפכים שבה, וכבה בעצם משלים אותה. אחרי שאני אומר את נקודת האמת שלי, אני צריך להתבונן איך באמת היא משלימה את מה שהרבי אומר ונותנת לו עוד תוקף.

המשך בעמוד הבא

יו"ל ע"י תלמידי הרב גינזבורג. להצטרפות לתפוצת שיעורי הרב:דוא"ל: itielgi@gmail.com וואטסאפ: 050-7951105

אוצר התבונה

"אני הוא ולא אחר"

מי יכול לומר 'אני'? אחד שתקן את היסוד שלו, את הברית שלו. מי אמר עם השם שלו "אני" לפניו, שכנראה "אני יוסף" פעמיים בא לתקן אותו? **"אני פרעה". מה ההבדל בין "אני פרעה" לבין "אני יוסף"?** הפשט לגמרי אחרת. אם מסתכלים ברש"י, "אני פרעה" אומר שיש לי כח לגזור והגזרה שלי מתקיימת. "אני פרעה" כמו "אנא אמלוך" – הבעת כח של מלכות. אבל כשיוסף אומר "אני יוסף" זה לא בשביל להפגין כח. זה כבר בקדושה – "אני יוסף" זה פשוט זיהוי עצמי. מי אני? "אני יוסף, העוד אבי חי" "אני יוסף אחיכם אשר מכרתם אתי מצרימה".

איפה רואים בהגדה של פסח שעיקר הענין הוא שה'אני' יתגלה וידבר? כשמגיעים קרוב לסיום דרשת ההגדה – דרשת פסוקי "ארמי אובד אבי" שקוראים בהבאת בכורים למקדש, פרשת "כי תבוא"– מתחילים מ"ארמי אובד אבי" ונגמר, בפסוק הרביעי, "ויוצאנו הוי' ממצרים ביד חזקה ובזרוע נטויה ובמורא גדל ובאתות ובמפתים", עד כאן.

"ובמורא גדל", "זה גלוי שכינה" – גילוי ה'אני' של הקדושה. אבל בעצם דרשו קודם את ה'אני' על תחלת הפסוק, על **"ויוצאנו הוי' ממצרים" – "לא על ידי מלאך ולא על ידי שרף ולא על ידי שליח אלא הקב"ה בכבודו ובעצמו".**

רמז ידוע שמלאך-שרף-השליח ר"ת משה

אחרי שהוא אומר "ויוצאנו הוי' ממצרים, לא על ידי מלאך ולא על ידי שרף ולא על ידי שליח אלא הקב"ה בכבודו ובעצמו" הוא ממשיך "כמ"ש ועברתי בארץ מצרים בלילה הזה והכיתי כל בכור בארץ מצרים מאדם ועד בהמה ובכל אלהי מצרים אעשה שפטים" וסיום אותו פסוק שהוא מביא בתור אסמכתא לדרוש שלו הוא "אני הוי'", לכן הוא דורש "'ועברתי' אני ולא מלאך, 'והכיתי' אני ולא שרף, 'אעשה שפטים' אני ולא השליח [עם ה הידיעה, השליח הידוע], 'אני הוי'' אני הוא ולא אחר". כך הוא מסיים את הפסקה הזו, שאפשר לומר שהיא השיא של כל ההגדה של פסח.

כמה "אני" כתובים בפסקה הזו? **ה פעמים "אני". שני ה"אני" האחרונים שם הם לכאורה אותו "אני" – "'אני הוי', אני הוא ולא אחר" – אז זה ארבעה שהם חמשה, ארבעה כוסות שהם חמשה. אמרנו שתכלית כוונת הכוסות היא "נכנס יין יצא סוד" – יציאת הסוד של ה'אני', אבל זה ה'אני' של ה'. רק לאחד יש רשות ויכולת לומר 'אני', "אני אמלוך", רק לקב"ה.** כבל שמפנימים את ה'אין' ה'אני' הזה יוצא – ה"אני" של ה' מתלבש ומתבטא באני שלי – ולא סתם אלא חמש פעמים 'אני' – "אני ולא מלאך, אני ולא שרף, אני ולא השליח, 'אני הוי'' אני הוא ולא אחר".

רמז ידוע ש**מלאך-שרף-השליח ר"ת משה.** שמו של משה לא מוזכר בהדיא בהגדה של פסח, רק כאילו במאמר מוסגר, בדרך אגב – ב"על הים לקו..." כתוב "ויאמינו בהוי' ובמשה עבדו". לפי החסידות הפירוש שעל ידי משה מאמינים יותר חזק בה'.

בתורה כתוב על משה עצמו "וישלח מלאך ויוציאנו ממצרים", אבל כאן כתוב "אני ולא מלאך, אני ולא שרף, אני ולא השליח" – השליח ב-**ה הידיעה הוא משה. אבל, ראה זה פלא, "'אני הוי'' אני הוא ולא אחר" שוה אני משה. כמה משה שוה? שם א-ל ש-די. "וארא אל האבות באל שדי ושמי הוי' לא נודעתי להם", אבל ביציאת מצרים כן נודע לנו הוי' – "אני הוי'" מוציא אותנו ממצרים. כל הדרוש של ההגדה הוא על שם הוי' של "ויוצאנו הוי' ממצרים", שעליו הוא אומר "לא על ידי מלאך, לא על ידי שרף, לא על ידי שליח, אלא הקב"ה בכבודו ובעצמו".**

(אור ל-חי ניסן ע"ד)

המשך מ'אוצר קצר':

קודם כל, ברגע שהבנו שגם העיקר של משיח, וגם העיקר של תורה – שהרבי הדגיש מאד כשדבר על "שלמות התורה" – נכללים בעיקר של האמונה בה', גם יצחק וגם יעקב נכללים באברהם, אנחנו יכולים להסתכל גם על צעקת "עד מתי?" ועל קבלת פני משיח מתוך העינים של אברהם אבינו.

העיקר הוא קבלת פני משיח, צריך לחיות עם משיח, **אבל מה המשיח עושה? מה המשיח מגלה לעולם? שיש הקב"ה!**

למדנו הרבה פעמים שבסופו של דבר הדמות של המשיח הכי חוזרת לדמות של אברהם אבינו, שמפרסם אלקות בכל העולם, כמו שהרמב"ם חותם את הפרקים שמדברים על המשיח – ואת כל ספרו – ביעוד של ידיעת ה' ועבודת ה' על ידי כל באי עולם.

(אור לד' שבט פה)

אוצר הפתגם

הרבי מליובאוויטש (שיום הולדתו חל ב-יא ניסן) אמר שיש חסידים ששואלים ואחר כך עושים ויש חסידים שעושים ואחר כך מדווחים, וצריך להיות מהסוג השני. לא לבזבז זמן – צריך להתקדם לפי מה שהלב אומר.

(י"ח אדר תשפ"ג)

כל עבודת החסידות היא לעשות מה'אני' 'אין', לבטל את ה'אני', את האגו, את השאור שבעיסה, שהוא היצר הרע, ולעשות ממנו אין.

מהדורה עיצוב: דענה אביחיל | 054-6580146